

Jurnieuwsbrief 61

- 20 september 2012 -

Verzending jurynieuwsbrief

Vanaf deze editie van de jurynieuwsbrief worden de geadresseerden rechtstreeks uit ons ledenbestand gegenereerd, dit betekend geen Excel bestanden meer bijhouden.

Nu krijgen alle juryleden en jurycoördinatoren met een e-mailadres (welke bij ons bekend) automatisch de nieuwsbrief opgestuurd. Ook het afmelding kan nu automatisch door middel van de link in de e-mail.

Mocht je iemand kennen die nog geen nieuwsbrief ontvangt en wel interesse heeft of is jouw e-mailadres gewijzigd, laat het ons weten.

Snelwandelen uitgelegd, wat je moet weten en verdere weetjes ...

Tijdens de Olympische Spelen in Londen werd weer eens duidelijk dat er bij velen (inclusief de media) nogal wat misverstanden zijn over de regels en de jurering van het snelwandelen. Reden om hier een artikeltje aan te wijden met een uitleg hierover.

De definitie van het snelwandelen bestaat uit twee delen, beide zijn even belangrijk:

1. Snelwandelen is het zich voortbewegen door middel van stappen waarbij, voor zover (met het menselijk oog) zichtbaar, het contact met de grond ononderbroken gehandhaafd blijft.
2. Het voorste been moet gestrekt zijn (dat wil zeggen, niet gebogen in de knie) vanaf het moment van het eerste contact met de grond tot het moment dat dit been zich in de verticale stand bevindt.

Alle juryleden handelen zelfstandig. Hun jurering moet gebaseerd zijn op directe visuele waarneming. Dit betekent dat er alleen gejureerd wordt MET HET MENSELIJK OOG en dat herhalingen of slow motion beelden NIET worden gebruikt.

Verlies van bodemcontact

het type overtreding is aangegeven. Dit draagt niet bij tot een diskwalificatie.

Geel bordje:

Als een jurylid er niet van overtuigd is, dat een atleet volgens de regels van het snelwandelen loopt, dan moet hij indien enigszins mogelijk de atleet een geel bordje tonen waarop

Geen juiste kniestrekking

Rode kaart:

Als een jurylid waarneemt dat gedurende enig deel van de wedstrijd, de atleet niet volgens de regels loopt, dan moet het jurylid een rode kaart voor deze atleet sturen naar de chef jury.

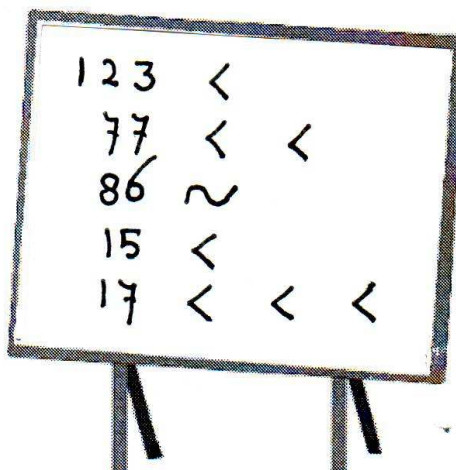

Diskwalificatie:

Bij 3 rode kaarten voor een atleet, afkomstig van 3 verschillende juryleden, leidt dit tot een diskwalificatie door de chef jury.

Diskwalificatie bord:

Hier worden de startnummers getoond met het aantal rode kaarten dat een atleet heeft gekregen gedurende de wedstrijd.

Bij internationale kampioenschappen heeft de chef jury het recht een atleet te diskwalificeren in de laatste 100m wanneer deze de regels duidelijk overtreedt.

Voor de volledige uitleg, zie Artikel 230 van het Wedstrijdreglement Atletiek (2012-2013).

Enige verdere toelichting mijnerzijds:

Diskwalificatie bij het snelwandelen is niet omdat een atleet hardloopt, maar betekent alleen dat hij of zij zich niet aan de regels houdt. 99,9% van de diskwalificaties zijn niet omdat men de regels overtreedt, maar worden veroorzaakt door de druk van de wedstrijd, een gebrekkige techniek en/of vermoeidheid.

Snelwandelen is een klassieke tak van de atletiek en maakt sinds 1908 deel uit van de Olympische Spelen. In de jaren 1920 zijn er al foto's gemaakt van snelwandelaars waar men verlies van bodemcontact visueel vastlegde. De regels zijn nu aangepast zodat het verlies van bodemcontact zichtbaar moet zijn met het menselijk oog, en door 3 verschillende juryleden. Voor mij is het snelwandelreglement duidelijk en ik denk niet dat het nodig is om deze nog verder te moeten aanpassen.

Een correcte kniestickeking is gemakkelijker waarneembaar dan verlies van bodemcontact. Het menselijk oog kan verlies van bodemcontact pas bij 0,02-0,04 sec. registreren. Er is onderzoek gedaan met opnames bij internationale kampioenschappen waarbij gekeken wordt naar de samenhang tussen rode kaarten en de techniek van de atleet. Voor atleten die verlies van bodemcontact toonde van meer dan 0,04 seconden, werden over het algemeen rode kaarten gegeven.

Bij internationale kampioenschappen komen alle snelwandeljuryleden uit verschillende landen, dit om willekeur tegen te gaan. Bij de meeste wedstrijden wordt ook gekeken naar het verband van de rode kaarten tussen de juryleden onderling.

Er is ook onderzoek gedaan naar de ontwikkeling van schoenen met elektronische waarneming voor het verlies van bodemcontact. Desnoods zou deze nog kunnen worden afgesteld op een tolerantie van 0,02-0,04 sec., maar dit had echter (tot nu toe) geen succes. Men zal overigens nog altijd juryleden moeten hebben voor de beoordeling van de kniestickeking.

In Nederland is het jureren bij het snelwandelen een stuk gemakkelijker aangezien de meeste atleten maar 10-13 km/uur snelwandelen, en niet 15 km/uur zoals bij de wereldtop 20 km mannen.

Soms wordt er wel eens geroepen dat snelwandelen onnatuurlijk is of dat het er vreemd uit ziet. Wandelen is vrij populair in Nederland. Nordic walking en sportief wandelen ook. Maar bij de volgende stap naar het snelwandelen heeft men vaak iets van onbekend maakt onbemind.

Wellicht komt dit door de wat extremere beweging van de heupdraai: horizontaal ten behoeve van een langere pas, en verticaal ter ondersteuning van de kniestickeking.

Snelwandelen is overigens een weinig blessuregevoelige sport, omdat de impact bij het neerkomen veel minder is als bijvoorbeeld bij het hardlopen.

In veel landen is het snelwandelen onderdeel van de atletiek interclub competitie (Frankrijk, Spanje, Italië, Ierland, Australië, enz.) en is snelwandelen een volwaardig onderdeel van de atletiek. Bij de 3 wedstrijden in Londen (20 en 50 km mannen, 20 km

vrouwen) waren er per wedstrijd gemiddeld meer dan 60 deelnemers uit meer dan 30 landen.

Om het snelwandelen beter te begrijpen is het wellicht een idee om bij een volgende wedstrijd aandachtig te kijken hoe een atleet loopt. Maak deze beoordeling vanaf de zijkant, en kijk vervolgens of dit leidt tot een rode kaart(en). Belangrijk hierbij is dat dit gebeurt op basis van een directe visuele waarneming, dus geen vertraagde beelden en herhalingen.

Voor verdere informatie over snelwandelen in Nederland zie <http://tigch.nl/snelwandelen>
- Harold van Beek -
(deelnemer 50 km Olympische Spelen Barcelona 1992)

Land der fabelen

Er zijn in Nederland veel "regels" in omloop die niet in het wedstrijdreglement worden genoemd. Deze fabelen zullen in de komende nieuwsbrieven aan bod komen, uiteraard met ondersteuning van de echte wedstrijdregels.

Fabel: bij officiële wedstrijden mag geen gebruik gemaakt worden van hoogspringstaanders met 'beugels' (zie foto)

Wedstrijdregel: Er staat nergens in het wedstrijdreglement dat deze zogenoemde beugels niet zijn toegestaan. In het reglement staat alleen omschreven waaraan de staanders en de latsteunen aan moeten voldoen.

Deze beugels zitten aan de zijkant van de staanders en voorkomen, vooral bij pupillen en CD junioren, dat de lat op de mat valt. Hierdoor is de kans om op de lat te landen nihil.

Kort samengevat: de beugels kunnen gezien worden als extra veiligheid voor de atleten en niet als

hulpmiddel om hoger te springen. Of is het wegnemen van de angst om op de lat te vallen ook een hulpmiddel?

Vrijwilligers binnen de verenigingen

Om alle informatie op de juiste plaats binnen de verenigingen te krijgen hebben we de contactgegevens van de verschillende coördinatoren (juco, wedstrijdsecretarissen, webmasters enz.) nodig.

Regelmatig blijkt onze administratie achterhaalt. Hierbij een dringende oproep om ons, bij wijzingen binnen het vrijwilligerskorps, ook te informeren. Dit kan bij de betreffende afdeling of via info@atletiekunie.nl

Officials op de pijngrens (Paralympische Spelen)

Hoe zou het zijn op het veld, als bijvoorbeeld David Weir weer eens op weg is naar goud? 'Dat lawaai is zo extreem, het zit bijna op de pijngrens,' vertelt John Schoemaker. 'Als je je ogen dicht doet, weet je precies waar de wheelers rijden. Ook dat lawaai gaat rond.'

Elke dag weer twee keer een uitverkocht huis. Nooit was eerder waren de Paralympische Spelen met zoveel enthousiasme omgeven. 'Nou,' zegt Johan Knaap, 'dat was in Barcelona '92 ook zo. Verschil was alleen dat het daar gratis was. De hekken gingen 's avonds dicht, er konden geen mensen meer bij. En als er Spanjaarden aan de start stonden, was het net als hier een gekkenhuis.'

Johan Knaap (63) en John Schoemaker (64) zijn ITO's in het atletiekstadion tijdens de Paralympische Spelen. International Technical Officials. Ze zijn op het veld, langs de baan of in de callroom. Ze observeren de juryleden en melden de dingen die in hun ogen niet kloppen. Knaap was er al bij in 1990 tijdens de Wereldspelen in Assen voor gehandicapten. Hij is erelid van Kronos, de Twentse atletiekclub voor studenten, al woont hij al tijden in Apeldoorn. Sinds 1992 is hij er als official bij op Paralympische Spelen. John Schoemaker, van AAV'36 in Alphen aan den Rijn, sinds Athene 2004.

'Ik ben er ingerold, het was een toevaligheid. In 2003 werden in Assen de EK voor gehandicapten gehouden, waar ik bij was. Daarna ben ik gevraagd voor Athene.'

Ze maakten zo de ontwikkeling van de Paralympische Spelen van dicht bij mee. In Londen beleven ze het voorlopig hoogtepunt. 'Het publiek is geweldig,' zegt Schoemaker. 'Ze steunen de underdog. En het stadion stroomt ook pas leeg als het laatste nummer is geweest. Bijna eng.'

Knaap ziet dat in Londen tien stappen voorwaarts worden gemaakt. 'Fascinerend. Er is zo lang aan getrokken om meer aandacht te krijgen voor de gehandicaptensport.' Schoemaker: 'En die progressie gaat nu zo snel. Met professionele atleten.' Knaap: 'Kijk naar de Nederlanders, allemaal met A-status bij NOC*NSF. In Seoul had je nog heel veel klassen en dus veel medailles. Er waren sporters die met tassen vol naar huis gingen. Toen was het nog: wat mis je. Nu: wat kun je.'

Toch gelooft Knaap dat het aantal klassen in de toekomst verder wordt ingedikt. 'Een voorbeeld is de T13 voor slechtzienden. In hoeverre is dat een handicap? In Stadskanaal op EK gemeten op oogafwijkingen. Het is moeilijk te classificeren.'

Ook daarin zagen ze de ontwikkelingen. 'Vroeger waren het de trainers die op basis van hun ervaring de atleten indeelden. Nu is er echt een systeem, een heel boekwerk van de IPC. Maar sommige zaken blijven moeilijk te beoordelen. Spasme bijvoorbeeld. Door veel te trainen heb je minder spasme en dus moeten de atleten steeds weer door de classificatie, uitgevoerd door fysio's en artsen. Ook tijdens de wedstrijden wordt gekeken of de boel niet wordt bedonderd. Maar dat komt bijna niet meer voor.'

De controverse over de lengte van de blades van Alan Oliviera, ingezet door Oscar Pistorius blijkt onder de ITO's geen enkele discussie te hebben gegeven. 'We hebben er van gehoord, meer niet,' zegt Schoemaker. Knaap: 'Het mooie is dat deze wereld voortdurend in beweging is. De vraag hoe het beter kan, met beter materiaal. Kijk naar de records.' Schoemaker: 'Zeven pagina's zijn het al...'

Knaap: 'Lang geleden hadden we niet meer dan een houten poten, daarna kwamen de protheses en nu die veren, waar ze zelfs op afzetten bij het verspringen. En hoe gaat dat verder? Hoe hou je gelijke kansen?' Volgens Schoemaker wordt het steeds meer een materiaalsport. 'Bij de wheelers zie je enorme verschillen.' Het wordt lastig dat in de hand te houden, denkt Knaap. 'Sponsors worden steeds belangrijker. Als je het zelf moet betalen, wordt het een hobbel om mee te doen. En het gaat niet alleen om de aanschaf, maar ook de vele uren die nodig zijn voor het maatwerk.'

Ze volgen die ontwikkelingen in een sport, die ze in de loop der jaren meer en meer zijn gaan omarmen. In hun werk als officials observeren ze het werk van

de juryleden. 'bij een voetbalduel met Spanje en Duitsland,' legt Knaap uit, 'heb je een scheidsrechter uit een onpartijdig land. Hier hebben we met lokale juryleden te maken. Maar onder de ITO's zitten geen Britten, wij observeren of de juryleden hun werkgoed uitvoeren. Inspringen als het fout gaat, gebeurt zelden. We dienen de scheidsrechter van advies, maken hem attent op fouten, we sturen bij. Zolang een atleet niet echt wordt benadeeld, grijpen we niet in.' En in een enkel geval neemt een ITO'er zitting in de jury d'appel, waar de Nederlander Ben Vroom overigens een van de drie leden is.

Schoemaker noemt de paralympische wereld ronduit geweldig. 'Wat voor de sporters geldt, geldt ook voor ons; je wil erbij zijn op die grote toernooien. Voor volgend jaar hoop ik op de WK in Lyon. Reizen en mooie atletiek, die combinatie. We verblijven in het Olympisch dorp, echt een feest. Wat niet wil zeggen dat ik mijn werk als official niet heel serieus neem. Ik was aanvankelijk niet voor Londen aangewezen. Twee maanden geleden hoorde ik dat ik alsnog. Ik heb staan springen.'

Knaap: 'Ik vind het geweldig, die mensen die ondanks hun handicap hun mogelijkheden benutten.'

Schoemaker: 'Ik ben er toevallig ingerold, ik heb niet echt een grotere reden of achterliggend doel. Ik ga ook niet met de collectebus rond. Maar ik heb vooraf aan Londen wel bewust meegewerkt aan een interview in het lokale suffertje. Om bekendheid te geven. Het is moeilijk te definiëren wat het is, maar ik vind het eigenlijk mooier dan de Olympische Spelen. Daar zijn het zijn haantjes, anders dan hier.'

Maar, horen helden en haantjes niet gewoon in de sport? En beweegt de paralympische wereld zich niet in diezelfde richting? Knaap: 'Het komt er aan.' Schoemaker: 'Het is niet mijn stijl. Maar het is zoals de wereld in elkaar zit. Sport is business, je hebt niet alleen met aardige mensen te maken die je een aai over de bol geeft. Maar iets menselijker mag ook wel.' Knaap zegt niet zo bang te zijn voor die ontwikkeling. 'Het is een uitdaging, hoe gaan we er mee om. Ook deze sport is in ontwikkeling, dus moeten we regels aanpassen.'

Hij beaamt dat atletiek en ook paralympische atletiek helden nodig heeft, al was het maar om op te boksen tegen andere sporten. 'Al zeker 15 jaar doen we op de FBK ook één onderdeel voor gehandicapten. En de afgelopen keer was Pistorius er ook. We hebben een contract met de NOS, maar het is iedere keer een strijd om die onderdelen ook live uit te zenden. Ik hoop dat Londen de kentering betekent.'

-Pim van Esschoten-

Reglementenkennis

Het antwoord op de vraag in jurynieuwsbrief 60:

Vraag: Mag een atleet besluiten om bij een competitiewedstrijd, die eind april wordt gehouden, uit te komen in een trainingspak?

A. Ja

B. Nee

Motiveer uw keuze.

Antwoord: Nee, de atleet mag dit niet **BESLUITEN** maar het wel **VRAGEN** aan de wedstrijdleader. De definitieve beslissing is altijd aan de wedstrijdleader (ook als niemand er om gevraagd heeft). (art 143 NED)

Vraag:

Start 100 m Vrouwen: Een deelnemster heeft een dusdanig lange paardenstaart dat, wanneer zij zich in de startpositie bevindt, deze de grond raakt, aan "de verkeerde kant" van de startlijn.

OF

Als de nagels van onderstaande atlete aan 'de verkeerde kant' van de startlijn de grond raken.

Reglementair wel of niet correct? Motiveer jouw keuze.

Antwoord tref je in de volgende jurynieuwsbrief aan

Agenda

<u>Datum</u>	<u>Activiteit</u>
1-15 oktober 2012	Toetsmoment niveau 2 t/m 5
27 oktober 2012	Kaderdag niveau 3 t/m 5
1 februari 2014	Themadag Jury

De volgende jurynieuwsbrief verschijnt op 8 november 2012

/